

KÓKAI JÁNOS
Hol van Goldberg?

A gróf felkiáltott, mit kiáltott, ordított, és felborította a székeket. A szolgák riadva ébredtek. Csak Wolfgang, az öreg inas ült fel komótosan az ágyában, és a gyertyáért kotorászott, amit azonmód le is vert.

– Mikor lesz már ennek vége! – sóhajtotta, aztán meggyújtotta a kanócot, és sietést színelve ura szobájába nyitott. Az a rendtlenség közepette állt, és kialvatlan, gyulladt szemmel bámult a belépőre. Közben a szolgálólányok is felértek a lépcsőn, de Wolfgang rögtön visszazavarta, és becsukta orruk előtt az ajtót.

– Uram, egy pohár jó burgundit tölthetek? – kérdezte a lakáj, és már indult is az üveg felé, hogy minél előbb szabaduljon.

– Bánom is én! – vetette oda a gróf. – De hol van Goldberg, hol van Goldberg? Utálok, hogy mindenki alszik, aludni akarok! – üvöltötte, és a csembalóhoz lépve teljes erejéből rátenyerelt. A szolga ijedtében melléöntötte a bort, és mivel látta, hogy ura meredten bámulja a billentyűket, önmaga megnyugtatására nagyot húzott a maradékból.

Szédült tempóban vágattak a lovak.

– Hajts, kocsis, hajts! – kiabálta ki az ablakon olykor-olykor Goldberg, amire egy ostorcsapás volt a válasz a lovak hátán. A csembalista közben egy frissen kalligrafált kottát tartott az egyik kezében, a másikkal pedig vezényelte, amit belül hallott. Néha elandalodott, néha elérzékenyült, és volt, amikor vad lendület fogta el, főként ilyenkor nógatta a hajtót. Szemben vele ült kedvenc agara, aki jó közönségnek bizonyult, olykor-olykor ritmusra vakkantott, mintha a dallamot kísérné, vagy mellső lábára ejtette buksiját. Goldberg éppen az egyik legmegkapóbb variációt dúdolta, amikor a kocsi kereke iszonyatos reccsenéssel kettétört, hirtelen a feje tetejére állt minden, és az egész építmény nagy erővel bukfacezett az árokba. Goldberg kiejtette kezéből a kottát, és igyekezett valamiben megkapaszkodni. Meg is úszta a balesetet néhány zúzódással, és egy kisebb vérző sebbel a homlokán. Szerencsére a kocsis is idejében leugrott a bakról, nem törte a nyakát. Goldberg a sárban kúszva mászott elő, és a roncsnak támaszkodva feltápáskodott.

Miután felmérte a helyzetet, és sorstársával együtt kikáromkodták magukat, füttyentett egyet, füttyentett még egyet, de az agara nem mutatkozott. Ekkor körbejárta a kocsit, majd félve alánézett, nehogy megtalálja kedvence kihűlt testét. De sehol nem látta, pedig közben egyfolytában szölongatta:

– Händel, Händel!

Egyszerre nyugodott meg, és lett izgatott: hol lehet a kutyája? Már majdnem elszaladt az erdőszélig, amikor is villámcsapásként ütött belé: hol vannak a variációk? Visszarohant a felborult építményhez, és a törött ajtón át kutatni kezdte a kottát. A kocsis a lovait nyugtatta, és elképedt arccal bámulta, ahogy Goldberg fejfelé, égnék meredő lábakkal kotorászik.

– Furcsa népek ezek a művészek, csak ettől a kórtól mentsen meg az Isten! – fohászkodott. A művész pedig e néhány perces mutatvány után, mint egy egér, elkezdett rohangálni ide-oda. A kocsis úgy látta, hogy mindenhol kaparászik egy kicsit. Goldberg végül tanácstalanul ingatva a fejét leült a fűbe.

– Valami baj van, uram? – kérdezte a hajtó, bár kissé furcsának tűnt a kérdés ebben a helyzetben.

– Se kutya, se kotta, a gróf úr felnégyeltet.

– Na, azt azért nem hiszem! Egy papírdarab miatt biztos, hogy nem!

Ekkor a két sorstárs egymásra nézett, és kölcsönösen csodabogárnak tartotta egymást. A kocsis, mint cselekvő ember, törte meg az ígézetet. Megpaskolta két lovát, kikötötte őket, majd nyergét vett elő, és a lovak hátára tette.

– Na, uram, nem tehetünk mást, minthogy a kastélyba ügetünk, aztán majd holnap reggel visszajövök a munkásokkal, és helyrefojzunk ezt a roncsot! – kedélyeskedett. Goldberg nem nagy lelkesedéssel, de bölintott, lassan az egyik ló hátára ült, és meghúzta a kantárt.

Fél óra múlva feltűntek a kastély körvonalai. Goldbergnek összeszorult a gyomra, a kocsisnak nem kevésbé. Ki dönthetné el, ki érezte a maga félelmét nagyobbban? Mikor a kapuhoz érkeztek, meghúzták a csengőt. Az öreg Wolfgang csoszogott elő, és nyitott ajtót. Lehelete borgózós volt, amikor betessékelte az ismerős arcokat.

– A gróf úr? – aggodalmaskodott a két látogató, miközben egymás szájából kapkodták a szavakat, előadva a történeteket.

– A gróf úr a szobájában van, Goldberg úr, várja önt – vetett véget a szóáradatnak a lakáj.